

el cant?

—Sempre m'ha portat l'afició. No he pensat mai que se m'hagués de reconèixer un mèrit per una cosa que jo feia tant de gust, i em considero ben pagat si és que he pogut contribuir a que no es perdi l'afició al cant en el nostre poble.

—Us recordareu, Recarens, de tots els mestres que us han dirigit des de que vàreu començar a cantar?

—Sí, he cantat amb bastants mestres, però els que jo considero que m'han ensenyat i m'han format, han sigut: Mn. Manuel Feliu, En Francesc Riumalló i En Lluís Torras.

—En una activitat que coneixeu tan a fons per haver-la practicat tant temps, la vostra afició mereix ésser tinguda en compte. Quin considereu, del vostre record, el millor cantant que ha tingut el nostre país?

—Per a mi, de tots els que he sentit, els que jo considero millors, són: En Miquel Fleta, com a òpera, i En Vendrell, com a cançons.

—En coneixeu algun personalment?

—Coneixia molt bé un tal Palet, que de pastisser va passar a ser cantant d'òpera. També he conegut a Hipòlit Làzaro, que per cert em va cantar una cançó i tot per a mi sol.

—Heu assistit a moltes representacions d'òpera per companyies de categoria al Liceu?

—Sí, quan feia d'aprenent pastisser a Barcelona. em gastava tots els cèntims que feia en propines per anar a escoltar els cantants que actuaven en aquell temps. Encara em recordo d'una vegada que em vaig gastar 1'25 pessetes quan varen estrenar «Il Trovatore». També m'havien donat «passes» per anar al

Liceu.

—Tots sabem que encara avui sou el puntal del Coro de la Parròquia i que als vostres 71 anys encara feu els «solos» com en el vostre millor temps. Creieu que hi han nois avui dia capaços de continuar en una línia com la vostra? Hi ha afició avui al cant?

—No, jo crec que no hi ha afició, almenys al cant que es feia abans. Dels nois que conec que canten, l'únic que potser farà alguna cosa, és l'Illa, que té molt bona veu.

—Finalment, recordeu alguna anècdota, per explicar als nostres lectors, de la vostra vida de cantant?

—Sí, el que ja t'he dit abans d'en Làzaro. Jo estava en el «tostadero» de cafè que tenien els de can «Tuta», i com que sabien la meua afició al cant, em varen dir que em presentarien un gran cantant que en aquells moments es trobava allà i em presenten l'Hipòlit Làzaro; a mi em va emocionar molt i potser vàrem estar més de mitja hora enraonant, explicant-me les trifulgues que tenia ell amb els empresaris i dient-me que encara tenia la veu de quan era jove, i per a demostrar-m'ho, se'm va posar a cantar com ell sabia fer-ho. Em va donar consells per la forma de cantar i va volguer que cantés amb ell. Aquesta és potser l'emoció més gran que he tingut com a aficionat al cant.

—Molt bé, Recarens, nosaltres desitgem que aquesta afició que no us ha deixat mai, la pogueu mantenir molts anys encara i ens la transmeteu als joves perquè sapiguem continuar o prosseguir una trajectòria tan clara i tan neta com la vostra. Moltes gràcies!

MARTÍ-BOSCH

*Si un bon tortell
del Ram i «mona»
de Pasqua volen
menjar
aquesta casa us el
servirà*